

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania J. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 lutego 2012 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 28 kwietnia 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji,

że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał istotne zagadnienie prawne – „czy w przypadku zaniechania przeprowadzenia dowodu i przeprowadzenia przeciwko prawdziwości zawartych w świadectwie pracy twierdzeń jedynie dwu dowodów nie obejmujących całego okresu zatrudnienia, jego ustalenia są dla Sądu orzekającego w sprawie wiążące” oraz – „czy wskazane w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 18 lutego 1983 Nr 8 poz. 43) działy produkcji, dla zakwalifikowania pracy pracownika jako pracy w szczególnych warunkach powinny stanowić główny przedmiot działalności gospodarczej pracodawcy, czy też mogą stanowić działalność uboczną wspierającą główny zakres działalności.”

Odnosząc się do tak sformułowanych zagadnień prawnych, należy zauważyć, że konieczność zajęcia stanowiska w tych kwestiach przez Sąd Najwyższy nie wynika z ustalonego w niniejszej sprawie przez Sądy obydwu instancji i wiążącego Sąd Najwyższy stanu faktycznego sprawy. W toku procesu strona powodowa starała się wykazać, wbrew ustaleniom faktycznym, 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych. Powołane w skardze kasacyjnej argumenty prawne w istocie stanowią polemikę z ustalonym stanem faktycznym

przez Sąd drugiej instancji. Wnioskodawca wskazując na potrzebę wykładni art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przypisując naruszenie wyżej powołanego przepisu Sądowi drugiej instancji, uzasadnia powyższe błędną oceną stanu faktycznego dokonaną w niniejszej sprawie przez Sąd. Jednakże odmienna ocena okoliczności faktycznych nie może być uzasadnieniem dla wykazania potrzeby wykładni art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji, gdy Sąd drugiej instancji ustalił, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co stanowi konieczny warunek uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury. W takiej sytuacji argumenty prawne skargi kasacyjnej kwestionujące te ustalenie na podstawie art. 233 k.p.c. i wskazujące, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach, nie mogą odnieść skutku. Ponadto zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Ustalenia natury faktycznej w postępowaniu kasacyjnym mogą bowiem być skutecznie kwestionowane jedynie w sposób pośredni, a mianowicie, przez wskazanie konkretnego przepisu czy przepisów prawa procesowego i wykazanie w niej, że jego (ich) naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Tego rodzaju zarzutu (dotyczącego naruszenia przepisów postępowania) skarga kasacyjna nie formułuje, poza art. 233 k.p.c. dotyczącego ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2005 r. III CSK 13/05, OSNC 2006/4/76). Odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy miał na względzie wielokrotnie już powtarzane stanowisko, że sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku dopuszczania dowodów, tak długo, aż strona uzyska opinię odpowiadającą jej oczekiwaniom (wyroki: z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97 – OSNAPiUS 1998 r., Nr 1, poz. 24 z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97 – OSNAPiUS 1998, Nr 20, poz. 612). Odmowa przeprowadzenia w postępowaniu apelacyjnym dowodu ze świadectwa pracy nie stanowi usprawiedliwionej podstawy kasacyjnej skoro sąd drugiej instancji w przekonujący i logiczny sposób odmowę tę uzasadnił, wyjaśniając dlaczego taki dowód nie był istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie dopatrując się też nieważności postępowania - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.